

ЧЕРВЕНО ЗНАМЕ

орган на социалдемократическата партия (обединена) въ Плъвения окръгъ.

излиза седмично.

АБОНАМЕНТЪ: 10 ЛЕВА ЗА ГОДИНА,
5 ЛВ. ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА.

ЕДИНЪ БРОЙ 30 СТ.

Нашата програма.

1 май 1919 година.

Записана след № 21190

Въ бурните и сждбоносни дни, които прѣживяваме, партията ни въ окръга взема рѣшение да започне издаването на свой собственъ вѣстникъ. Прѣживяваме дни на ликвидация съ миналото и съзиждаме основитѣ на свѣтлото и щастливо бъдаще за цѣлия свѣтъ, както и за нашата бѣдна, измъчена България.

Националната катастрофа — втора по редъ — разклати изцѣли основитѣ на буржуазна и монархическа България съ нейнитѣ създатели и крѣпители — старитѣ опозорени безвъзвратно буржуазни котерии. И днесъ България, чувствуваша вече лѣхтъ на огромната революционна вълна отъ сѣверъ и западъ, е поставена въ тежко изпитание прѣдъ въпроса: изъ кой пътъ и съ какви срдѣства да се до-разрушатъ крѣпоститѣ на старото и се съзидатъ основитѣ на бъдащата обновена и социалистическа България.

За да посочимъ тѣзи пѣтица и да организираме и сплотимъ зидаритѣ на бъдащото въ Плъвения окръгъ — ние започваме издаването на „Червено знаме“.

Въ никой кжтъ на България социалистическото слово не се нуждае отъ такава ревностна пропаганда, както въ Плъвения окръгъ. Въ този край, където и въ градове и села животътъ е създалъ богата почва за социализма — социалистическо движение до днесъ нѣма. Когато подчертаваме тази си мисль, ние много добръ знаемъ, че Плъвения окръгъ и днесъ има двама депутати тѣсни социалисти. Ако, обаче, до вчера ние бивахме охулвани, когато твърдѣхме, че тѣснѣшиятъ социализъмъ не е социализъмъ, а чистъ анархизъмъ, днесъ вече това е една истена, признана отъ самитѣ тѣснѣшици. Днесъ вече тѣ не криятъ, че тѣхната борба не е социалистическа, че тѣхнитѣ методи не сж социалистически — днесъ вече тѣ се отказватъ даже отъ своето име, като излизатъ изъ социалистическия интернационалъ и мечтаятъ за основаването на комунистически интернационалъ. За тѣзи, прочее, „комунисти“, които отдавна прѣстанаха да бждатъ социалисти, безъ сами да знаятъ какви сж, нѣма и не трѣбва да има мѣсто въ нашия животъ. И нашето „Червено знаме“ си поставя като една своя важна цѣль — изгонването за винаги изъ Плъвения окръгъ призрактътъ на тѣснѣшкото умопомрачение.

Не това е, обаче, наша единствена и най-важна цѣль. Плъвения окръгъ въ разнитѣ си краища е крѣпко стамболовистки потери, на Радославовъ либерализъмъ, на демократизъмъ, на прогресизъмъ или на народнящина. Тѣзи гнѣзда на трѣбва да бждатъ атакувани отъ нашето „Червено знаме“ и срутени изъ дѣно. Въ този си триумфаленъ походъ нашето знаме безъ друго ще се срѣщне и трѣбва да даде рѣшителенъ бой на старото и орѣфано вече „Земледѣлско Знаме“, орѣфано не въ жестоки битки съ враговетѣ на народа, а отъ тѣзи плѣхове отъ земледѣлския съюзъ, които скриваха и себе си и змамето си въ прашни дупки всѣки пжтъ, когато народнитѣ интереси изискваха да се развѣятъ високо всички политически знамена. Това „Земледѣлско знаме“ което отдавна се е обрнало въ „милионерско знаме“, трѣбва да

бжде посочено прѣдъ селския работникъ въ истинския му видъ, за да се прѣсуши по този начинъ, изворътъ на едно заблуждение. Миналото и настоящето на Бешко Дуновци, Братаятъ Братановци, Гр Бояджиевци и пр. Деклозиеровци улеснява крайно тази ни задача.

За постигането на тѣзи си цѣли ние ще се облѣгнемъ, прѣди всичко, на градския и селския работникъ. Хаосътъ въ нашия общественъ и политически животъ ще се отстрани само чрѣзъ едно бързо тикане на този животъ къмъ социализма. А дѣятелите на този процесъ сж прѣди всичко робитѣ на труда. Особенитѣ условия, обаче, на българската дѣйствителностъ направиха широкитѣ дребнобуржуазни маси въ селата и градоветѣ най-ревностни сътрудници на работнитѣ въ борбата имъ за социализъмъ. Не може и да бжде иначе, защото дѣйствителността показва, че или България ще трѣбва да се възроди чрѣзъ социализма, или ще трѣбва

Измъкването на тѣзи маси отъ досегашното влияние на и нарежданieto имъ подъ „Червеното знаме“ — това е другата наша цѣль. За постигането на тѣзи цѣли ние зовемъ подъ нашето знаме всички работници изъ селата и градоветѣ на обширния и плодороденъ Плъвения окръгъ. Стига толкова сектанство и прѣстѣпно политиканство изъ този благодатенъ, но нещастенъ край. Нека развѣрнемъ всички сили на работничеството и народа, който върви слѣдъ него, за да доразушимъ устоитѣ на потисничеството и заблуждението и да отворимъ вратитѣ на утрѣшна щастлива и обновена България, въ която ще има за всички работа, за всички хлѣбъ, за всички свобода.

ТЕРОРЪТЪ.

Врѣмената, въ които живѣемъ, да употребяваме като срдѣство за потушаване законнитѣ и справедливи искания на народа, значи да употребявамъ

Това правило се знае твърдѣ добръ отъ Демократи, Народняци и Данковисти. При все това, обаче, Министерътъ на Вжтрѣшнитѣ работи въ „сгласие“ съ Министеръ Прѣдседателя, което значи безъ знанието на Министерския свѣтъ, забранява конгресътъ на Б. Землед. Съюзъ, забранява свободното пътуване за София — взема мѣрки, които справедливо могатъ да се окачествятъ съ думата Гражданитѣ на всѣка конституционна страна знаятъ,

Тѣ знаятъ и да пазятъ своитѣ закони и свободи.

Г. Д.

Фондъ „Червено знаме“.

Плъвенъ. Г. Марковъ — 500, Л. Дандоловъ — 500, К. П. Домусчиевъ — 50, М. С. Стоевъ — 50, Д. Дучевски — 100, Сп. Георгиевъ — 50, Тод. Ненковъ — 20, Ст. Кръстановъ — 30, Н. Вълговъ — 20, В. Атанасовъ — 20, С. Цековъ — 20, Д. Вачовъ — 20, Ат. Ил. Кръстановъ — 10, Луковитъ. Луковит. Околийска сбирка — 202 лева.

(Слѣдва).

Всичко 1592 лева.

Когато миналогодишното първомайско слънце изгрѣ изъ стихията на войната и облѣ съ своитѣ кървави лѣчи необятна Русия, най-мощния зовъ на руското работничество бѣ „война на войната“. На общото увлечение отъ международнитѣ крѣвопролития то се противопостави съ лозунга: „война срѣщу класитѣ, които прѣдизвикватъ международнитѣ войни“. Колко назрѣлъ бѣ този зовъ за измѣненитѣ отъ тия войни народи ще бжде живъ свѣтълъ днешниятъ първи май, въ който подъ този зовъ се редатъ не само Русия, но и Германия и държавитѣ отъ бившата Австро-Унгарска монархия. Народитѣ отъ централна Европа и Русия празнуватъ на чело на работническата класа 1 май и издигатъ още по-високо лозунга „война на войната чрѣзъ борба срѣщу войнитѣ класи“, „война на войната чрѣзъ революция“. Съ тия лозунги 1 май 1919 година не е вече само день на манифестация, а и такъвъ на революционното дѣло. Той е мѣрило за революционната сила на работническата класа: той е бойно срдѣство за постигане нейната цѣль — да организира обществото тѣй, че за въ бъдаще да станатъ невъзможни войнитѣ.

Днесъ, когато повика на рускитѣ революционери за борба съ класитѣ на старото общество има такъвъ голѣмъ успѣхъ, какъвто и най-страшната война не е записала въ своята история, никой не се съмнѣва, че човѣчеството е трѣгнало въ естествения пжтъ на своето развитие. Рускиятъ самодержецъ, германскиятъ кайзеръ и австро-унгарскиятъ императоръ, тѣзи гнѣзда на войни и подгисничество не сжществуватъ вече. Тѣхнитѣ тежки бюрокрации, които като роякъ се лѣпѣха около троноветѣ имъ и тамъ търѣха смисъла на своя животъ, сж уничтожени безвъзвратно. Съ сваляне тѣхнитѣ корони революционната вълна прѣмахна най-тъмнитѣ облаци, които покриваха борбитѣ на международния пролетариатъ прѣди и прѣзъ врѣме на войната. Като буйна рѣка, прѣминала голѣми прѣпятствия работническата класа е поставена за прѣвъ пжтъ на днешния празникъ прѣдъ възможността да развие своитѣ борби въ най-широкия размахъ безъ да има сила, която да ѝ попрѣчи.

Буржуазията на западноевропейски държави прави опити да възстанови равновѣсието си, изгубено вслѣдствие трѣска, съ който се строполиха троноветѣ на монарситѣ. Дали тя ще може да стори това щомъ като липсватъ тия тронове, е въпросъ, на който тя сама мжчно може да си отговори. Силнитѣ трусове, които прѣдизвиква работническата класа въ тия страни подсказва доколко е възможно едно такова равновѣсие. 1 май 1919 год още веднажъ ще ѝ подскаже, че най-революционната класа въ свѣта никога нѣма да се шири съ изкуственото равновѣсие, щомъ като то е нарушено отъ тия на които е нужно това равновѣсие.

А Буда-Пеща, Виена, Берлинъ, Мюнхенъ, Петроградъ, Москва и редъ други градове, въ които се кроеха всички планове за „редъ и спокойствие“, въ които до прѣди и прѣзъ войната се раздуваха националнитѣ вражди и се ковеха оржжията на международнитѣ войни, днесъ приличатъ на разлюлѣно отъ силна буря море, въ което потнаха и най-опитнитѣ коромчии на

старото врѣме.

единствено пролетарската класа е, която манифестира своята организираностъ и годностъ да организира и направлява обществото. Само тя съ своята крѣвь слага основитѣ на новата организация на това общество и разчиства остаткитѣ на миналото, които докараха толкова нещастия за човѣчеството.

На

революцията се намира въ своя пълнен ходъ. Въ нея работничеството е въодушевно отъ единъ и сжщи идеалъ, безразлично съ какви срдѣства и по какви пѣтица се бори за неговото осжществление. Който иска да се увѣри въ това нека се върѣ въ туй, което тази класа заявява на днешния 1 май въ Русия, Германия, Австрия, Унгария,

Гласътъ на работническата класа е ясенъ. Той не може да бжде спрѣнъ нито отъ океанитѣ, нито отъ планинитѣ, нито отъ пространството, нито отъ врѣмето, нито отъ цензурата.

Стройнитѣ редове на пролетариатъ отъ различнитѣ държави и организации при празнуването на празника на труда сж достатъчно доказателство за тѣхното пълно единение въ цѣлитѣ и борбитѣ. А възгласътъ на всички „война на войната“, „да живѣе работническата класа“, „долу капиталистическото общество — обществото на войнитѣ“ ще бждатъ достатъчно мощни за да ги чуятъ и послѣднитѣ песимисти и реакционери, безразлично дали тѣ се намиратъ въ сърдцето на Европа или въ нѣкой затѣнтенъ кжтъ.

Въ този общъ празникъ на успѣхъ и готовностъ за борба българското работничество, сподѣляйки напълно идеалитѣ, отъ които се движи международния пролетариатъ, издига своя гласъ за немедлено създаване на народенъ сждъ за всички виновници, които тласнаха страната въ нещастната война и гласъ за обнова на нашия животъ въ духа на новото врѣме. То заедно съ международната работническа класа е достатъчно силно да заяви, че нѣма вече обществена сила, която да спрѣ неговия побѣдоносенъ ходъ и че всѣки, който би се опиталъ да попрѣчи на този ходъ, си поставя задача, за разрѣшението на която не е дорасалъ.

Прѣхраната и безсилието на властта.

Колкото повече настигае новата реколта, толкова повече хранителнитѣ запаси се намаляватъ, нуждащото се население се увеличава и въпросътъ за прѣхраната на не производителното население влиза въ своята критическа фаза. При лошата реколта, която имаме,

излишнитѣ

храни, въ нѣкои окръзи, не можаха да се иззематъ даже на половина и дирекцията за С. Г. О. П. не стана господаръ на тѣхъ, за да ги използва така, че при една разумна икономия каквато се налагаше за случая да прѣминемъ по-безболезнено този критиченъ периодъ. Стана нѣщо опако, както винаги това става въ България: едни членове отъ изземателнитѣ комисиии гледаха да

излишният храни, поне там където ги имаше повече — във Варненско, Видинско и Бургаско — да се изземат съвсичките средства на държавната власт и да се доставят на нуждаещото се и гладно селско население.

По този начин, властта, безсилна да се справи с изтеденото положение, отвърза ръцете на разни укриватели, контрабандисти и отборъ спекуланти да постват.

Защото работното население, заставено да дири незаконни пктища за своето изхранване е принудено да плаща скъпо и прѣскъпо на разни „благодѣтели“ чорбаджии, мелничари и др. и защото днес не малко селски домакинства, потиснати от мизерията и глада, сж заложили себе, и своето малко стопанство — земята си на селските чорбаджи за да изхранят челядта си.

Малко радост внесе въ сърцата пристигналата вече храна от Америка. Но тя все пакъ, колкото и да е много, не е достатъчна да задоволи нуждите до край. И властта, винаги измъчвана от вътрѣшна слабост, вмѣсто да се справи сама съ едно наистина бѣдствено положение, избира най-лекия начинъ да се отърси отъ риска и отговорността.

Но не! Положението все пакъ не е тѣй безнадеждно. Трагедията е само въ безсилието на властта да гарантира спокойствието и сигурността на нуждаещото се население. Това обаче не е опасно: народътъ винаги ще намѣри въ себе си сили да прѣвъзмогне трудноститѣ даже и когато го напуснатъ неговитѣ управници. И той, въ такъвъ случай, ще организира своята прѣхрана така, както изискватъ неговитѣ интереси и неговата сигурност.

В.

Ловечъ.

Градъ Ловечъ е

Коремния тифъ е намѣрилъ добра почва въ водитѣ на града и отъ тамъ заразата се прѣнесе въ населението.

Управниците ни, които въ продължение на 40 години, а особено прѣвъ послѣднитѣ войни, натрупаха грамадни богатства, не сж допринесли нищо за подобрѣнието на водоснабдяването на града. Слѣдъ всѣки дѣждъ, червената прѣстъ на склоноветѣ обагря водата, която тече прѣвъ глинениѣ трѣби. Тѣзи трѣби минаватъ прѣвъ лозя, нива, градини, жилища, покрай отходни мѣста, но корени отъ дърветата често пробиватъ въ тѣхъ, задрѣстватъ ги, а нѣкъдѣ и продухватъ. Водата прониква прѣвъ тия цѣпнатини и излиза навънъ, или тече край самитѣ трѣби, догдѣ отново прониква въ тѣхъ, достатъчно замърсена и пълна съ зарази.

Прѣвъ години, когато зимата изобилствува съ снѣгове, а пролѣтта съ проливни дѣждове, водата винаги се замърсява и града

Голѣмият брой на тази годишнитѣ заболявания, стрѣсна ловчанското гражданство и за това въпросъ на деня въ Ловечъ е водоснабдяването на града. Голѣми суми сж необходими за цѣлта. Тѣ трѣбва да се събератъ отъ състоятелнитѣ граждани, защото отъ босия не могатъ да се взематъ цървули, а и общината сега нѣма средства. Обаче, пакъ всичко ще остане празна работа, понеже Ловчанскитѣ богаташи се явяватъ крайно скѣпи

когато е въпроса за пари. — Ловчанскитѣ чорбаджии притежавали на стотици хиляди и милиони, съ мѣка на душата отдѣлятъ нѣкакви си мизерни 10—100 лева.

Сжщитѣ тѣ които сж тѣй будни, когато е въпросъ за печалби, проявяватъ слабъ интересъ и типична лѣнност, когато се касае за хигиена и култура въ града ни. *Това сж тѣхни качества, които ние добръ познаваме и за това много отъ тѣхъ не чакаме.*

Работническитѣ слоеве въ Ловечъ, бѣднитѣ занаятчий и земледѣлци, които иматъ всичкитѣ основания, да недоволствуватъ и се отвръщаватъ отъ играта съ този жизненъ въпросъ.

Ние подканваме избраната комисия къмъ активна работа, а отъ друга страна съвѣтваме работнитѣ маси въ Ловечъ да не възлагатъ много голѣми надежди, но да знаятъ че въпроса за водоснабдяването на града ни ще рѣши само когато изпратятъ въ общинския съвѣтъ свои прѣдстави- теки — болшинство социалисти, които ще знаятъ отъ гдѣ да взематъ средства и ще гласуватъ мироприятия съгласно интереситѣ на тѣзи маси, които сж и интереси на града.

С. С-въ.

ХРОНИКА

„Червено знаме“ е органъ на обединенитѣ социалистически организации въ Плъвенски окръгъ. Той не разполага съ никакви фондове, подобно на народняшкия „Правда“, нито пѣкъ има задъ гърба си думбази, които да го финансиратъ. Той е прѣдставителъ на работническитѣ срѣди, които сж болшинството отъ населението въ села и градове и защитникъ на тѣхнитѣ интереси, затова и разчита на тѣхната поддрѣжка.

Умоляватъ се всички партийни организации, групи и съмишленици на социализма въ Плъвенски окръгъ да пуснатъ покани за събиране абонати и помощи за вѣстника, които часъ по-скоро да се изпратятъ.

Гдѣто сж изпратени покани отъ редакцията при изпращането на сумитѣ трѣбва да се връщатъ и поканитѣ, които сж номерирани.

Организациитѣ и групитѣ трѣбва да избератъ свои дописници, имената на които да се извѣстятъ и които само ще иматъ право да пишатъ по мѣстнитѣ въпроси. Дописки нескрепени съ подписа на дописника или познато на редакцията лице нѣма да се печататъ. Нека другаритѣ изъ окръга не оставатъ нито едно събитие въ селото или града имъ отъ общественъ интересъ, нито едно беззаконие на властта, нито една проява на народнитѣ желаниа въ окръга, които да не съобщатъ на своя вѣстникъ „Червено знаме“. „Червено знаме“ ще изобличава всички голѣми и малки прѣстѣпници и ще защитава огнетенитѣ и онеправданитѣ.

Всички — суми и дописки да се изпращатъ на адресъ: *Г. Марковъ — адвокатъ* за в. „Червено знаме“. Плъвенъ.

Отпразнуванетоъ първи май. Въ събранието си на 23 тогѣ мѣстната партийна организация и професионалнитѣ организации къмъ нея рѣшиха да отпразнуватъ Първи май съ напускане на работата. Сутринта въ 9 ч. ще има Майско Утро въ бирарията на Коста Лазаровъ, слѣдъ обѣдъ манифестация и излѣтъ до „Кайлъка“ при хубаво врѣме. Вечерта ще има вечеринка пакъ у Коста Лазаровъ.

Околийската сбирка на соц.-демократическитѣ организации отъ Ловчанска околия се състоя въ гр. Ловечъ на 21 априлъ. Делегатитѣ Г. Радионовъ и Маринъ Йовевъ дадоха отчетъ за работата на конгреса. Сбирката бѣше отлично посѣтена. Рѣчитѣ бѣха изслушани съ голѣмо внимание. Рѣши се да се заработи най-усилено за пропагандиране исканията на социалната демокрация, и разширяване дѣйността на партията въ града и околията. Ентузиазъмъ и готовностъ за работа се четеше по лицата на всички партийни другари.

Нѣколко тѣснечета се опитаха да упражнятъ стария си занаятъ, но прѣдизвикаха само съжаление.

Партийна околийска сбирка въ гр. Луковитѣ. На 27 априлъ се състоя въ гр. Луковитѣ партийна околийска сбирка. Присѣтствуваха партийни другари отъ гр. Луковитѣ и селата Тодоричене, Червенъ-Брѣгъ, Бѣжаново, Блѣничево, Дърманци, Торосъ, Радомирци и Телищъ. Говори първъ др. Г. Марковъ на темата „Политическото положение и задачитѣ на нашата партия“. Рѣчта му бѣше единъ рефератъ за освѣтление на партийнитѣ другари, както и агитационна рѣчь, което се налагаше отъ обстоятелството, че Луковитскитѣ граждани, желаючи да чуятъ нашето слово, напълниха залата на съборнието. Слѣдъ него др. Ц. Братановъ скицира въ кратка, но сбита форма конкретнитѣ ни задачи въ селата. Слѣдъ обѣдъ въ интименъ партиенъ кръгъ се размѣниха мисли върху начинитѣ, чрѣзъ които ще се засили партийното ни движение изъ околията. Всички другари се разотидоха съ желанието да заработятъ още по-усилено за тържеството на социализма.

Околийска конференция свикватъ партийнитѣ организации отъ *Никополска околия* въ село Новачене на 4 май.

Дневенъ редъ: 1) Политическото положение и изхода изъ него — реф. др. Г. Марковъ; 2) Организация на пропагандата въ околията и 3) Разни.

Оригина сбирка свикватъ партийнитѣ соц.-демократически организации (обединени) на 24 май въ гр. Плъвенъ съ дневенъ редъ:

- 1) Политическото положение и задачитѣ на партията;
- 2) Отчетъ за състоянието на партията въ окръга;
- 3) Организацията на партията въ околитѣ и окръга;
- 4) Разни.

Поканватъ се партийнитѣ организации и групи въ окръга да изпратятъ свои делегати, а съчувственицитѣ на социализма изъ окръга да присѣтствуватъ.

Ще присѣтствува делегатъ и на Централния комитетъ на партията.

Нека на този денъ партията въ Плъвенъ да манифестира своята сила.

Отлично посѣтено събрание свика Гигенската соц.-демократическа група на 21 априлъ, на което говори др. Г. Димитровъ отъ Плъвенъ, изслушанъ съ внимание и изпратенъ съ одобряния. Другаритѣ отъ Гигенъ развиха една похвална дѣйностъ въ резултатъ на което групата стигна 21 редовни члена.

Забраната на конгреса на земледѣлската партия въ София се посрѣчна съ голѣмо неудобение въ цѣлата страна. Демократитѣ и народняцитѣ съ тази забрана злѣ си постилатъ. Претекста, че въ София щѣли да се събератъ много хора и щѣло да се затрудни прѣхраната тамъ, е повече отъ смѣшенъ. Това е една подиграшка, естественъ край на една реакционна политика, която българския народъ не може да търпи повече.

Важни министерски съвѣщания ставатъ днесъ въ София, отъ които ще зависи съдбата на управляющия блокъ. Обискитѣ извършени у нѣкои наши другари въ София и Враца говорятъ, че демократитѣ и народняцитѣ сж объркали пусулата.

Вѣнчавна. Вѣнчалъ се е нашия другаръ Кас. Димитровъ, артистъ отъ театра съ Радка Русинова отъ Троянъ. Нашитѣ благопожелания.

Плъв. градски театръ. Режисьора Вл. Николовъ е напусналъ театъра. Загубата не е много голѣма, защото лично той не можа да оправдае почтеното мѣсто, което му бѣше отрѣдено. Трупата за сега приготвява „Лудетина“ и безсмъртната Толстова драма „Силата на мрака“.

Напоследъкъ се даде „Тайфунъ“, въ която можемъ да отблѣжимъ хубавата игра на г-нъ и г-жа Николови, Денизовъ и К. Димитровъ.

Плъвенската организация благодари на артиститѣ отъ Плъв. гр. театръ г-дата Б. Денизовъ, Кр. Илиевъ, К. Димитровъ, Габровски, Гуровъ и Любчо Вл. Николовъ, както и на г-да Николовъ, Басанъ и Каракашевъ които съ участието си въ Великденското Утро на партията на 20 апр. т. г. допринесоха за блѣскавия му изходъ.

Стамболовиститѣ слѣдъ като се избиха и срѣляха въ Плъвенъ, — прѣдължиха тази работа и въ конгреса си въ Кюстендилъ.

Телеграма отъ 29.IV. т. г.

Положението

Празнуванетоъ първи май обещава да бѣде най-блѣскаво, владѣе голѣмъ ентузиазъмъ, и е има събрания и манифестации; цѣла София ще празнува подъ нашитѣ знамена.

„НАРОДЪ“

Слѣдъ ужасъ, спасение! Въ броя на в. Миръ отъ 26 априлъ т. г. Добриряновъ, голѣмият глашатая за свободната търговия, най-послѣ открилъ расковничето противъ скѣпотията:

— Бойкотъ на спекулантитѣ!

Месото въ София се давало 14—20 лева килограма, а въ провинцията 6—8 лева; млѣкото въ София струвало 7—8 лева, а въ провинцията 1 левъ...

Блаженна провинция!

Не може ли софийскитѣ комитетъ да отнеме хлѣбната карта на г. Добриряновъ и да го пусне свободно да си подири изъ провинцията евтено брѣшанце, и евтено месце, и евинки яйчица, и да си похапне евтено кисело млѣкце по 10 лева килограмъ?

Какво ще каже на това приятелъ му Врѣбчо?

Не господа, вмѣсто да чакаме обявленията на касатитѣ и икономическия блокъ за причинитѣ на скѣпотията и да се отучваме отъ навика си да ядемъ, най-ефикасното средство противъ скѣпотията е: даякъ на спекулантитѣ.

W.

ВЪНШЕНЪ ПРѢГЛЕДЪ.

Въ Франция. Въ паметъ на Жореса. Жанъ Жоресъ, великиятъ социалистъ борецъ противъ войната, бѣше убитъ въ деня на обявяването на европейската война, когато се връщаше отъ едно събрание, гдѣто бѣше държалъ рѣчь противъ обявяването на войната и канѣше народа да не взема оржжието. Убиенъ му обаче Виленъ тѣзи дни е билъ оправданъ отъ съдѣтъ съ съдебни заседатели въ Парижъ. Оправданането му се е смѣтало отъ францускитѣ социалисти и работници, като прѣдизвикателство къмъ тѣхъ. Тѣ се смѣтатъ съ тая присѣда оставени вънъ отъ законитѣ на страната и мислятъ че при такава правосъдие тѣ могатъ да бѣдатъ безнаказано убивани отъ всѣки разгаленъ богатшки синъ.

По този поводъ сж станали изъ цѣла Франция грамадни протестни манифестации.

Три часа е трѣбвало до като се извърви тази манифестация покрай статуята на Жореса. Единъ инвалидъ безъ рѣжа е окачилъ кръста си за храбростъ на гърдитѣ на статуята. Това е било послѣдвано отъ повече отъ 50 инвалиди и вдовици.

Въ Унгария властта е поета само отъ социалиститѣ тѣсни и широки и тѣхното положение отъ денъ на денъ повече закрѣпна.

Въ Германия и Австрия социалиститѣ управляватъ сами още отъ демобилизацията и революцията. Въ Германия вече сж социализирали и конфискували въ полза на народа богатства на сума повече отъ четиредесетъ милиарда лева. Учрѣдителното събрание тамъ е рѣшило да не се подписва миръ, който не се съгласува съ точкитѣ на Уйлсона. Съгласението готви да вземе мѣрки въ такъвъ случай срѣщу Германия.

Въ Русия съгласението отдавна изпразни Одеса и е рѣшило да се не мѣси въ вътрѣшнитѣ работи на руския народъ. Това се наложи отъ социалиститѣ, които сж много силни въ съгласенскитѣ страни и които се повече и повече правятъ да се чуе гласа имъ при сключването на Мира.

Болшевикитѣ въ Русия още се биятъ по разнитѣ фронтове.

Въ Италия. Въ Римъ е избухнала обща работническа стачка. Италианскитѣ делегати сж напуснали конференцията въ Парижъ, недоволни отъ рѣшението по тѣхнитѣ териториални въпроси.

Отговоренъ редакторъ: Г. Марковъ.

Кооперативна печатница „Изгрѣвъ“ — Плъвенъ